

Μητρ. Πειραιώς: Το ταξίδι προς το Άγιο Πάσχα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

“Ο κορωνοϊός αποτελεί στάδιο, όπου καλούμεθα να επιδείξουμε τον αλτρουϊσμό και την αγάπη μας στην πράξη. Αφορά τους πάντες. Ο αυτοπεριορισμός ακόμη και του ανήμπορου γίνεται ευεργεσία για την κοινωνία” αναφέρει σε μήνυμά του ο Μητροπολίτης Πειραιώς και προσθέτει: “Το πνεύμα της θυσίας για τους άλλους, που πηγάζει από τον Σταυρό του Χριστού, και το ταλαιπωρημένο άχραντο πρόσωπό Του, μεταλαμπαδεύεται στις ακούραστες προσπάθειες του νοσηλευτικού προσωπικού, των ανθρώπων στα καταστήματα τροφίμων, τα φαρμακεία, στά ΜΜΜ και σε ότι άλλο λειτουργεί για το κοινό όφελος. Όλα αυτά με την ελπίδα της θεραπείας του κορωνοϊού, του περιορισμού της θνητότητας, μιάς ανάστασης πού γεννά ελπίδες, ακόμη αβέβαιες”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ: “ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ Μ.ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ”.

ΜΗΝΥΜΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Όταν κάποιος ξεκινάει για ένα ταξίδι θα πρέπει να ξέρει πού πηγαίνει. Αυτό συμβαίνει και με τη Μεγάλη Σαρακοστή. Πάνω απ’ όλα η Μεγάλη Σαρακοστή είναι

ένα πνευματικό ταξίδι που προορισμός του είναι το Πάσχα, η Εορτή Εορτών. Είναι ή προετοιμασία για την «πλήρωση του Πάσχα, που είναι ή πραγματική Αποκάλυψη».

Καθώς το αρχίζουμε, καθώς κάνουμε το πρώτο βήμα στη «χαρμολύπη» της Μεγάλης Σαρακοστής βλέπουμε μακριά τὸν προορισμό. Είναι η χαρὰ της Λαμπρῆς, είναι η είσοδος στη δόξα της Βασιλείας. Είναι αὐτὸ το ὄραμα, η πρόγευση του Πάσχα, που κάνει τη λύπη της Μεγάλης Σαρακοστής χαρά, φως, και τη δική μας προσπάθεια μιὰ πνευματική ἀνοιξη. Η νύχτα μπορεί να είναι σκοτεινή και μεγάλη, ἀλλὰ σε ὅλο το μήκος του δρόμου μια μυστική και ακτινοβόλα αυγή φαίνεται να λάμπει στον ορίζοντα. Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή σκοπὸ ἔχει την προετοιμασία του ἀνθρώπου να συναντήσει και να μοιραστεί με τον μοναδικὸ στην ἀνθρώπινη ιστορία νικητὴ του θανάτου, Ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστό, τον ἐναθρωπίσαντα Θεὸ μας, τα δωρήματα και τις ευεργεσίες που ἀπορρέουν ἀπὸ την ἐκ νεκρῶν Του Ἀνάσταση, το συγκλονιστικότερο αὐτὸ γεγονὸς της ἀνθρώπινης ιστορίας. Ἐνα γεγονὸς που κάθε χρόνο ἐπαναλαμβάνεται σε χρόνο ἐνεστώτα ἀφού ο χαρακτήρας του εἶναι ρεαλιστικός, υπερχρονικός και προσωπικός, δηλαδή κάθε χρόνο ο Χριστὸς καλεῖται να πάθει και ἀναστηθεῖ για τον κάθε ἕναν προσωπικά, με σκοπὸ ἐλεύθερα να οἰκειοποιηθεῖ ο πιστὸς κάθε ἐποχῆς τις οντολογικὲς ευεργεσίες της νίκης κατὰ του θανάτου, που ἀφοροῦν την ἀνθρώπινη φύση, δηλαδή τον καθένα προσωπικά. Η πίστη μας εἶναι οτι με το δικὸ Του θάνατο ο Χριστὸς ἄλλαξε τη φύση ἀκριβῶς του θανάτου. Τον ἔκανε πέρασμα -διάβαση, «Πάσχα»- στη Βασιλεία του Θεοῦ μεταμορφώνοντας τη δραματικότερη τραγωδία σε αἰώνιο θρίαμβο, σε νίκη. Με το βάπτισμά μας, μας ἔκανε μέτοχους της Ἀνάστασής Του «Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι».

Ὅμως για να φθάσει κάποιος σε αὐτὴν την οντολογικὴ μετοχή, των ἐκ του κενοῦ Τάφου δωρημάτων, χρειάζεται την σχετικὴ προετοιμασία, ὅπως ο προπονούμενος ἀθλητῆς, που ἀγωνίζεται για την νίκη. Ἀκολουθούμε την πορεία του Κυρίου μας, ἀφού της Ἀναστάσεώς του προηγήθηκε η προδοσία, το πάθος και ο Σταυρὸς. Εφέτος στον προσωπικό σταυρὸ του καθενὸς μας προστέθηκε και ο κορωνοϊὸς με ὅλο το θεωρητικὸ (φοβίες, μοναξιά, ἐγκλεισμός κλπ) και πραγματικὸ (αρρώστια, θάνατος) του φορτίο.

Εἴμαστε τόσο ἀπασχολημένοι, τόσο βυθισμένοι στις καθημερινὲς ἐγνοίες μας και ἀκριβῶς ἐπειδὴ ξεχνάμε, ἀποτυχαίνουμε. Μέσα σ αὐτὴ τη λησμοσύνη, την ἀποτυχία και την ἀμαρτία η ζωὴ μας γίνεται ξανὰ παλαιὰ, ἐυτελής, σκοτεινὴ και τελικὰ χωρὶς σημασία, γίνεται ἕνα χωρὶς νόημα ταξίδι για ἕνα χωρὶς νόημα τέρμα. Καταφέρνουμε να ξεχνᾶμε ἀκόμα και το θάνατο και τελικά, ἐντελῶς ἀιφνιδιαστικά, μέσα στις ἀπολαύσεις της ζωῆς μας ἐρχεται τρομακτικὸς, ἀναπόφευκτος, παράλογος. Μπορεῖ κατὰ καιροὺς να παραδεχόμαστε τις ποικίλες

αμαρτίες μας και να τις εξομολογούμαστε, όμως εξακολουθούμε να μην αναφέρουμε τη ζωή μας σ' εκείνη τη νέα ζωή που ο Χριστός αποκάλυψε και μας έδωσε. Πραγματικά ζούμε σαν να μην ήρθε ποτέ Εκείνος. Θα συσταυρωθούμε εφέτος με τον Χριστό, φέροντας εκτός των προσωπικών μας παθών τον εφιάλτη της ανθρωπότητας, που εκτός τις συλλογικές του συνέπειες εξατομικεύεται διαφορετικά στον καθένα διατηρώντας κοινό μόνο τον λοιμογόνο χαρακτήρα του. Το πνεύμα της εποχής μας αυτονομημένο από τον Θεό ανέλαβε να επιλύσει όλα τα προβλήματα του ανθρώπου και να υποκαταστήσει το Θεό. Προσπάθησε να εξομαλύνει τις δυσκολίες της καθημερινότητας και τις μετέτρεψε σε πολύπλοκες. Στην πραγματικότητα κατασκευάστηκε ένας άλλος πύργος της Βαβέλ, ως «δώρον άδωρον», όπου αποθαυμάζεται το μέγεθος και η φαινομενική δύναμη του, αλλά οι συνέπειες είναι τρομακτικές, διότι το τίμημα είναι η διάλυση της κοινωνίας.

Ο κορωνοϊός αποτελεί στάδιο, όπου καλούμεθα να επιδείξουμε τον αλτρουϊσμό και την αγάπη μας στην πράξη. Αφορά τους πάντες. Ο αυτοπεριορισμός ακόμη και του ανήμπορου γίνεται ευεργεσία για την κοινωνία. Γράφει σε κοντάκιό του ο άγ. Ρωμανός ο μελωδός «Πάσχων πάθος έλυσεν». Το πνεύμα της θυσίας για τους άλλους, που πηγάζει από τον Σταυρό του Χριστού, και το ταλαιπωρημένο άχραντο πρόσωπό Του, μεταλαμπαδεύεται στις ακούραστες προσπάθειες του νοσηλευτικού προσωπικού, των ανθρώπων στα καταστήματα τροφίμων, τα φαρμακεία, στά ΜΜΜ και σε ότι άλλο λειτουργεί για το κοινό όφελος. Όλα αυτά με την ελπίδα της θεραπείας του κορωνοϊού, του περιορισμού της θνητότητας, μιάς ανάστασης πού γεννά ελπίδες, ακόμη αβέβαιες. Σημειώνει ποιητικά ο Ν. Γκάτσος «Πάντα στον κόσμο θα 'ρχεται Παρασκευή Μεγάλη και κάποιος θα σταυρώνεται για να σωθούν οι άλλοι».

Παράλληλα εγγίζει το Πάσχα, πού προσφυώς από πολλούς αναφέρεται ως Πάσχα των Ελλήνων, αφού ο εορτασμός του Πάσχα στη παράδοσή μας λαμβάνει μέρος των κανονικών του διαστάσεων. Η διάβαση από τον θάνατο στην Ζωή, από την απελπισία στην βεβαιοπιστία, από την θνητότητα στην αιωνιότητα, από την χοϊκότητα στον αφθαρτισμό, από την ασχήμια στο κάλλος, από την ανυπαρξία στην ύπαρξη είναι μερικά μόνο από τα δωρήματά του.

Όσο κι αν είμαστε νεκρωμένοι κι όποια κι αν είναι η κατάντια μας Εκείνος που ήρθε για τους καθημένους «εν χώρα και σκιά θανάτου» θα σπάσει με την δύναμη της αγάπης του την σκληρότητά μας και θα ξεπεταχθεί από τον τάφο Του φωτεινός, γλυκός, ταπεινός, προσηνής, χαρίζοντάς μας την λυτρωτική Του παρουσία.